

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Michalem Janíkem, advokátem, se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2014, č. j. 11 A 63/2013 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobou ze dne 3. 5. 2013 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v jednání Policie České republiky dne 5. 3. 2013, kolem 4 hodiny ranní, kdy žalobce čekal v osobním automobilu na adrese Politických vězňů 88, Příbram na kolegu R. S. Po jeho příchodu a následném nastartování vozidla a jeho rozjetí mu do cesty vjela velká bílá dodávka, přičemž se náhle otevřely levé dveře automobilu a žalobci byla přiložena střelná zbraň ke krku. Následně jej policisté chtěli vytáhnout z auta, avšak to se jim nedařilo, protože z důvodu prudkého trhání zasahujícími policisty byl bezpečnostní pás zablokován. Žalobce v tu chvíli prohlašoval, že bude spolupracovat a že vystoupí sám; z obavy o svůj život chtěl zařadit řadící páku do polohy parking a odpoutat se, což ale situaci jen vyhrotilo. Celou dobu se přitom obával, že vozidlo z důvodu zařazeného

rychlostního stupně „cukne“. Následně byl z auta vytažen a po zakleknutí zasahujícími policisty spoután. Z důvodu utrpené bolesti ztratil vědomí, které nabyl až po „profackování“ jedním z policistů. Následně mu policisté nasadili zatmavené brýle a provedli osobní prohlídku. Poté se jej opakovaně dotazovali na to, zda u sebe nemá drogy. Po určité době mu sňali pouta, což jim ale dlouho trvalo, neboť pouta byla velmi utažena. Poté žalobce zkontroloval věci, kterému v mezidobí policisté odebrali během jeho prohlídky, avšak nebyl mu navrácen tablet Apple Ipad, aniž by mu k tomu byl vydán jakýkoli doklad. Následně byl jedním z policistů informován o tom, že může odejít. Žalobce tvrdil, že po celou dobu nebyl zasahujícími policisty informován o tom, na základě jakého titulu vůči němu takto jednají. Ani následně nedošlo ze strany Policie k žádné reflexi. Během cca 2 hodin po zákroku žalobce začal pociťovat bolesti, tudíž vyhledal lékaře, který vystavil lékařskou zprávu. Žalobce tvrdil, že výše popsané jednání policistů nemělo oporu v zákoně a že je považuje za nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proto navrhoval, aby soud rozhodl, že „jednání Policie České republiky vůči žalobci ze dne 5. 3. 2013, bylo nezákonným zásahem“, a aby „soud zakázal Policii České republiky pokračovat v porušování žalobcových práv.“

[2] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 7. 8. 2013, v němž zdůraznil, že zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. nemůže být úkon policejního orgánu při výkonu působnosti tohoto orgánu činného v trestním řízení, ale jen zásah policejního orgánu při výkonu veřejné správy. Není tudíž dána pravomoc správních soudů k přezkumu daného případu. S ohledem na to, že se jedná o trestní řízení, žalovaný uvedl, že nedisponuje žádným spisovým materiálem týkajícím se dané věci, avšak zjistil, že v předmětné věci stále probíhá přípravné trestní řízení, přičemž je vedeno vazební trestní stíhání 7 obviněných osob. Z předkládaného listinného materiálu vyplývá, že příslušníci Policie provedli služební zákrok v několika dislokacích proti nebezpečným pachatelům organizované trestné činnosti. Služební zákrok byl proveden dne 5. 3. 2013 v 07:35 hodin proti osobě R. S. před restaurací Horník při výjezdu vozidla z parkoviště, kdy jmenovaný byl na základě pokynu ÚOOZ zadržen podle ustanovení § 76 odst. 1 trestního řádu a kdy žalobce byl předveden dle ustanovení § 158 odst. 7 trestního řádu jako člen jeho ochranky. Realizovaný služební zákrok měl vzhledem k nebezpečnosti pachatele (měl osobní ochranku, ovládal bojová umění a měl násilnou trestnou minulost včetně použití zbraně s následkem smrti) svá bezpečnostní a taktická specifika pro zakročující policisty, kdy bylo nutno dosáhnout účelu sledovaného služebním zákrokem s ohledem na bezpečnost zakročujících policistů, „zájmových“ i nezúčastněných osob, za využití všech zákonných prostředků k úspěšnému dokončení služebního zákroku. S ohledem na to, že za zájmovou osobu byl označen i žalobce, byly proti němu použity donucovací prostředky, neboť se nedalo vyloučit, že je ozbrojený. Žalovaný vysvětlil, že úřední záznamy o použití donucovacích prostředků se vyhotovují pouze v případech, kdy dojde ke zranění osoby, jinak se donucovací prostředky vymezují pouze taxativně v úředním záznamu o provedeném zákroku. Žalovaný připustil, že žalobce při zákroku utrpěl drobné oděrky v obličeji, avšak lékařské vyšetření odmítl. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu odmítl, případně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

[3] Žalobce v replice ze dne 2. 9. 2013 trval na stanovisku, že žaloba je věcně projednatelná a že správní soudy mají pravomoc o ní rozhodnout. Předmětem žaloby je

pokračování

použití donucovacích prostředků konkrétními policisty vůči jeho osobě a provedení samotného služebního zákroku. K realizaci služebního zákroku může podle žalobce docházet jak při výkonu veřejné správy mimo trestní řízení, tak při činnosti policejních orgánů v rámci působnosti orgánů činných v trestním řízení. Soudní přezkum namítaného konání však není s to narušit či ohrozit legitimní účel trestního řízení. Vyslovil přitom přesvědčení, že zákonnost provedení služebního zákroku nebude v trestním řízení zkoumána, tudíž neexistuje důvod k vyloučení přezkumu dané věci. Nesouhlasil rovněž s tím, že žalovaný údajně nemá žádný spisový materiál, neboť nelze připustit situaci, kdy zásah do jeho základních lidských práv není přezkoumatelný z důvodu nedostatku spisových podkladů. Brutální zásah vůči jeho osobě nelze ospravedlnit bezpečnostními a taktickými specifiky pro zakročující policisty, zvláště když primárním cílem vedeného služebního zákroku nebyl samotný žalobce. Označení za zájmovou osobu nelze pokládat za zákonný důvod k použití donucovacích prostředků. Žalobce v neposlední řadě nesouhlasil s tím, že nebylo povinností policie sepsat úřední záznamy, neboť došlo k použití donucovacích prostředků s invazivním zásahem do tělesné integrity dotčené osoby, zvláště když došlo k jeho zranění. Tvrzení žalovaného o tom, že ze strany zakročujících policistů nedošlo k jakémukoliv pochybení či porušení zákona, tudíž není na místě.

[4] Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 5. 2014, č. j. 11 A 63/2013 - 31, žalobu odmítl. Za podstatné označil to, že zasahující policisté jednali jako orgán činný v trestním řízení, tudíž správní soud nemá pravomoc posuzovat a přezkoumávat zákonnost takového úkonu, neboť to přísluší orgánům příslušným podle trestního řádu. Soudní kontrola ve správním soudnictví se podle judikatury správních soudů pohybuje jen v oblasti veřejné správy, tudíž lze napadnout pouze takové zásahy orgánu, které patří do jeho působnosti ve veřejné správě. V dané věci je podle městského soudu zřejmé, že příslušníci policie prováděli služební zákrok v rámci trestního řízení, nevystupovali proto jako správní orgán. Trestní řízení, v jehož rámci byl předmětný úkon proveden, není veřejnou správou, tudíž správní soud nemá pravomoc k jeho přezkoumání. Městský soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na to, že žaloba byla odmítnuta, soud dále rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci.

[5] Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2014, č. j. 11 A 63/2013 - 31, se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jež byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 19. 6. 2014. V podání ze dne 18. 8. 2014 stěžovatel k výzvě soudu doplnil svou kasační stížnost tak, že uplatňuje kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasil se závěrem městského soudu, že nemá pravomoc věc projednat, protože služební zákrok, který proběhl vůči stěžovateli dne 5. 3. 2013, s ohledem na jeho charakter a průběh nelze kvalifikovat coby postup policejního orgánu v rámci trestního řízení, který předvídá trestní řád, neboť orgány činné v trestním řízení nepostupovaly tak, aby trestné činy náležitě zjistily a jejich pachatele spravedlivě potrestaly. Stěžovatel poukázal na to, že není stranou trestního řízení, nebyl zadržen coby osoba obviněná či podezřelá, ani nebyla omezena jeho svoboda pohybu a pobytu, tudíž žádný policista nebyl vůči němu v pozici orgánu činného v trestním řízení. Policisté proto vůči němu zasahovali na základě zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na absenci účasti stěžovatele v probíhajícím trestním řízení je ochrana poskytovaná správními soudy podle jeho názoru jediné možná. Tvrzení žalovaného, že by

označen za zájmovou osobu a že byly použity donucovací prostředky, protože se nedalo vyloučit, že je ozbrojený, je zcela nedostatečné. Odmítnutím žaloby se proto městský soud dopustil denegatio justitiae. Stěžovatel tudíž navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 27. 8. 2014, v němž uvedl, že stěžovatel ve svých podáních neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy městskému soudu. Souhlasil se závěrem městského soudu, že zásahová jednotka prováděla v posuzovaném případě služební zákrok v rámci trestního řízení, při kterém nevystupovala jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a § 82 s. ř. s., přičemž není podstatné, zda stěžovatel byl nebo nebyl v trestním řízení obviněn. Žalovaný trval na tom, že nikdy nedisponoval spisovým materiálem Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Plzeň. Navrhoval proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti podřadil důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[9] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda jednání policie bylo nezákonné či nikoli.

[10] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže městský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[11] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel učinil předmětem kasačního přezkumu to, zda správní soudy mají pravomoc přezkoumávat služební zákrok Policie

pokračování

České republiky proběhnou dne 5. 3. 2013, přičemž Policie v daném případě jednala v pozici orgánu činného v trestním řízení, a to s ohledem na to, že stěžovatel není stranou takového trestního řízení.

[12] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 8, uvedl: „*Nejvyšší správní soud (jakož i ostatní soudy činné ve správním soudnictví) vedou řízení a rozhodují ve věcech, které jim zákon svěřuje (pravomoc soudů, § 4 soudního řádu správního). Do této pravomoci patří (mimo jiné) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů tam, kde někdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu a domáhá se žalobou toho, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno. Ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by mu byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových. Stejně tak ale není v pravomoci Nejvyššího správního soudu přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorcí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu“ a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší.“* V rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 28/2008 - 29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle nějž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle nějž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení. Stěžovatel se domáhal přezkumu rozhodnutí, kterým bylo odloženo jeho trestní oznámení, tedy ve věci, kde Policie ČR vystupovala právě v roli orgánu činného v trestním řízení.“*

[13] V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69, Nejvyšší správní soud ve vztahu k předchozímu zákonu upravujícímu postavení policie vysvětlil, že „*je skutečností, že podle zák. č. 283/1991 Sb. je Policie České republiky jako celek ozbrojeným bezpečnostním sborem. To však samo o sobě nestačí k založení pravomoci správního soudu ve vztahu k přezkoumání zákonnosti postupu policejního orgánu při úkonech v rámci trestního řízení. Policie České republiky totiž podle tohoto zákona plní rozmanité úkoly, které patří do různých právních odvětví. Tak např. koná vyšetřování o trestných činech (§ 2 odst. 1 písm. e), které je předmětem trestního práva nebo projednává přestupky, pokud tak stanoví zvláštní zákon (§ 2 odst. 1 písm. k), což obsahově patří do správního práva, apod. Ustanovení § 82 s. ř. s., jež stanoví podmínky žalobní legitimace k řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, však nelze vykládat bez souvislosti s ustanovením § 4 odst. 1 a to*

zejména pokud jde o výklad pojmu „správní orgán“, který byl přijat ve formě legislativní zkratky. Pravomoc správních soudů je totiž určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají (orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy). Vymezení správního orgánu v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy), jež je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (§ 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s., § 82 a násl. s. ř. s.). Z uvedeného proto Nejvyšší správní soud dovozuje, že soudní kontrola, tedy i zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě. Veřejná správa je pak v pozitivním vymezení definována v práci Hendrych D. a kol. Správní právo. Obecná část 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, jako „činnost, při jejímž výkonu jsou správní úřady (orgány) vázány ve své činnosti nejen právními předpisy, ale též rozhodnutími vyšších úřadů (orgánů). I když to neplatí např. pro samosprávnou činnost, platí takové vymezení nesporně pro největší část veřejné správy, totiž státní správu“. Ve světle toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že policejní rada npor. Mgr. K. K. při odepírání práva stěžovatelům, resp. jejich obhájcům, nahlížet do spisu v rámci trestního řízení proti stěžovatelům vedeným, nevystupovala jako správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 82 s. ř. s. a ani nevykonávala působnost ve veřejné správě. Je tomu tak proto, že jako policejní orgán byla orgánem činným v trestním řízení (§ 12 odst. 1 tr. ř.) a nikoliv správním orgánem ve smyslu již uvedeném, který provedl zásah, a toto trestní řízení, v němž vykonávala jednotlivé úkony, včetně odepření práva nahlížet do trestního spisu, není veřejnou správou.“

[14] Stejně závěry učinil soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 - 45, rozsudku 21. 10. 2008, č. j. 8 As 30/2008 - 27, nebo rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 8 Ans 2/2009 - 38.

[15] Z výše citované judikatury vyplývá, že správní soudy rozhodující podle s. ř. s. nemají jakoukoli pravomoc přezkoumávat postupy orgánů činných v trestním řízení. V posuzované věci přitom není pochyb o tom, že zákrok ze dne 5. 3. 2013 byl proveden zásahovou jednotkou v pozici orgánu činného v trestním řízení, neboť jeho cílem bylo zajistit osoby podezřelé z páčání rozsáhlé trestné činnosti. Byť jeho primárním cílem byla osoba odlišná od stěžovatele, přičemž stěžovatel dle svého tvrzení není do dnešního dne subjektem předmětného trestního řízení, nelze na základě této skutečnosti „štěpit“ právní režim tak, že zčásti (proti některým osobám) zasahující policisté dne 5. 3. 2013 vystupovali v pozici orgánu činného v trestním řízení a zčásti v pozici správního orgánu naplňujícího znaky vymezené v legislativní zkratce v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud je totiž přesvědčen, že právní režim zákroku policistů musí být jednotný, tj. musí podléhat jednomu nebo druhému výše nastíněnému právnímu režimu.

[16] Ostatně trestní řád předpokládá, že postupy orgánů činných v trestním řízení se mohou dotknout i osoby, která není obviněným, podezřelým, či poškozeným – např. zabrání věci zúčastněné osobě; povinnost vydat věc důležitou pro trestní řízení stanovená

pokračování

neurčitěmu okruhu osob; výslech svědka – přičemž tato skutečnost nezakládá jejich jiný právní režim, tj. že by orgány postupující podle příslušných ustanovení trestního řádu přestaly mít status orgánů činných v trestním řízení a že by se staly „správními orgány“, jejichž činnost by mohly přezkoumávat správní soudy podle s. ř. s.

[17] Pokud by Nejvyšší správní soud připustil argumentaci stěžovatele, že pravomoc správních soudů přezkoumávat úkony policie v případě jejího zásahu podle trestního řádu se odvíjí od toho, vůči komu policisté zasahují, tedy je zda vůči dotčené osobě vedeno trestní řízení či nikoli, vedlo by to nejen k rozštěpení přezkumu těchto úkonů mezi orgány činné v trestním řízení a správní soudy, ale patrně i k tomu, že by se částečně změnil hmotněprávní režim takového zákroku, a to ve vztahu k osobě, vůči níž by zasahující policisté nevystupovali v pozici orgánu činného v trestním řízení. Provedení jakéhokoli zákroku ze strany policie by se tak stalo velmi komplikovaným, ba přímo nemožným, neboť by nemuselo být vždy dopředu zřejmé, v jakém „režimu“ vůči všem potencionálně zúčastněným osobám mají zasahující policisté postupovat. V neposlední řadě není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jak by mělo být postupováno v případě, kdy by zasahující policisté předpokládali, že jednají vůči určité osobě dle trestního řádu, ačkoli by se následně ukázalo, že tomu tak nebylo, protože v takovém případě by bylo možné uvažovat i o tom, že režim takového zásahu na základě později zjištěných skutečností byl zcela jiný.

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že Městský soud v Praze žalobu stěžovatele směřující vůči služebnímu zákroku zásahové jednotky ze dne 5. 3. 2013, kdy policie vystupovala v pozici orgánu činného v trestním řízení, správně odmítl, neboť správní soudy nemají pravomoc přezkoumávat činnost orgánů činných v trestním řízení. Je naopak věcí orgánů činných v trestním řízení, aby za splnění příslušných procesních podmínek poskytly ochranu stěžovatelových práv, kterých se stěžovatel nesprávně domáhal v řízení před správními soudy dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Tím není nijak dotčeno právo stěžovatele uplatňovat u příslušného soudu nároky z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou tvrzeným nesprávným úředním postupem Policie ČR dle zákona č. 82/1998 Sb.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu